

НЕДЕЛЧО ДРАГАНОВ РОКЛЯ ОТ БАНКНОТИ

chitanka.info

Вървахме в колона по един, защото улицата беше невероятно тясна и стръмна. Езат стъпваше пъргаво по нагорнището и ние едва го следвахме с мокри от пот ризи, омърлушени и недоверчиви.

Той се заизкачва по някакви стъпала — груби камъни, вкопани в земята. Ние го гледахме, докато потъна в тъмнината.

— Слушай — рече Васил, — този Езат... познаваш ли го добре?

Познавах го вече четири години, но в чужбина човек става недоверчив.

— Ей, ало! — Гласът на Езат идеше отгоре, от тъмното. След малко силуетът му се отдели от тъмнината. Връщаше се.

— Защо се спряхте? — рече той и се взираше в лицата ни. — Уплашихте се, така ли? — В гласа му се долавяше обида и разочарование. — Мислите ли, че ще ви компрометирам! Бъдете сигурни: никой няма да узнае какви сте. Но ако не дойдете, никога няма да разберете... Хайде, не бъдете смешни.

Дълго време се изкачвахме по стълбите. Те ни изведоха пред някакво старо здание без входни врати. Започна ново изкачване по дървена стълба. Тя пъшкаше и стенеше под краката ни и струваше ми се, ще рухнат тези стълби, проядени от дървеници, изтъркани от краката на хората. На петия етаж Езат се спря и почука: едно продължително почукване и две къси: та-а-а тътът.

Вратата се откряна и отвътре изскочи сноп светлина.

Една глава се подаде от отвора и попита тихо:

— Езат, ти ли си? Твоите хора сигурни ли са?

— Казах ти вече — отвърна раздражено Езат. — Защо питаш пак?

Главата се дръпна и ние влязохме.

Дълъг тесен хол, червена светлина и някакви хора, насядали на пода. Никой не ни обърна внимание и ние седнахме по турски върху килима. Някои бяха изули обувките си и пушеха мълчаливо. През тютюневата мъгла чертите на лицата им се губеха.

Висок човек с тънки мустачки, същият, който ни отвори, се появи в хола с цигара в уста и като потриваше весело ръцете си, рече:

— Господа, още минутка търпение.

Той смешно се поклони и влезе в една от страничните стаи.

В хола се втурна някаква гола фигура. След нея, усмихнат, вървеше господинът с мустачките. Той застана на средата и с тона на

конференсие каза:

— Господа, пред вас („И зад нас“ — обади се някой и се закиска) е госпожица Надя Сароат, най-прелестното цвете на Изтока, майсторка на модерния ориенталски танц.

Танцърката беше жена, минала вече първата си младост, но имаше младо, стройно тяло, едва прикрито с бяла коприна от кръста надолу: при най-малкото движение бедрата се оголваха. На гърдите ѝ срамежливо бяха закрепени две маргаритки от плат.

От дъното на хола писна кларне и госпожица Сароат започна „модерния си ориенталски танц“: пак губеци, разбира се, само че по-сластни и по-безсрамни от тия, които обикновено представяха по кабаретата.

Седящите и полулегнали хора лениво заръкопляскаха в такт с движенията на танцърката. Тя все повече се разпалваше, извиваше тяло назад, кършейки кръста си. Но макар танцърката да беше опитна, всичко бе познато и омръзнало до втръсване. По едно време при нас дойде високият мъж и любезно ни предложи цигари от разкошна медна кутия.

Танцърката започна да се върти в кръг. Арабите изваждаха книжни банкноти от по една лира и ги лепяха по тялото ѝ. Спря пред нас и се заизвива, като ни облъха с тежкия си парфюм. Извадихме от джобовете си банкноти и ги лепнахме на тялото ѝ. То сигурно бе намазано с нещо, защото банкнотите се залепяха по-лесно и от пощенски марки. Този „номер“ се повтори няколко пъти и щом се спреше пред нас, ние с Васил знаехме, че няма да се махне, докато не залепим банкноти по останалите още голи места на тялото ѝ.

След три-четири такива „кръга“ тялото ѝ се покри с банкноти. Високият господин завъртя някакъв електрически ключ и светлината стана зелена — в хола полумракът се сгъсти. Тогава госпожица Сароат махна копринения плат и под съживените викове „мас саляма“ продължи танца си само по рокля от банкноти. Това, значи, била „голямата изненада“ на Езат. Сънливите при влизането ни хора постепенно се оживяваха при вида на тази танцуваща дама в рокля от банкноти. Мнозина бяха станали прави, обикаляха около танцърката и пляскаха с ръце, подвиквайки това странно арабско „мас саляма“, което означава и „здравей“, и възклицание, и израз на голямо учудване или възхищение. Неусетно това оживление се бе предало и на нас

двамата. По едно време разбрах, че и аз удрям ръцете си. Лицето на Васил бе придобило същото блажено-глупаво изражение, каквото имаха лицата на арабите, а сигурно и моето лице. Той се бе понадигнал от мястото си, пляскаше и подвикваше: „Мас саляма!“ Дявол да го вземе, сякаш всички бяхме изпаднали в някакъв транс.

Най-после мадмоазел Сароат завърши танца си и изчезна от хола. Щракна електрическият ключ и светлината пак стана мътночервеникава. Сега вече никой не седеше на пода. Всички се движеха из хола, пушейки цигарите си, разговаряха възбудено или си тананикаха нещо.

Мадмоазел Сароат се върна с необикновено голям поднос, препълнен с миниатюрни чашки с кафе, приготвено по специална рецепта. То беше толкова силно, че една кафена лъжичка от него се равняваше на петдесет грама обикновено чисто кафе. Всеки получи по чашка.

Сега танцьорката беше облечена в модерна черна рокля с огромно деколте, разголени ръкави и „жупон“: той така силно разперваше роклята ѝ, че навеждайки се, за да поднесе кафето, не оставаха тайна нито качеството на жартиерите ѝ, нито цветът на бельото ѝ.

Кавалерът ѝ включи някакъв магнитофон и червеникавият полукръг затрептя от звуците на джаза.

— Дами канят — рече нейният приятел и мазно се ухили.

Дамата показа необикновена енергия. Тя канеше мъжете един след друг и според музиката танцуваше ча-ча-ча, калипсо, мамбо, бамба, притискаше потното си тяло при фокстрота и тангото.

Кавалерът на дамата и домакин на това странно тържество сякаш бе обхванат от някакъв бяс, търкаляше се на килима, издърпваше „цветето на Ориента“ от прегръдките на танцуващите мъже, крещеше, че краят на света ще настъпи тази нощ.

Чувствавах, че и мене ме обзема желание да скачам, да чупя чаши, да се сбора с някого. Езат напълно бе забравил за нас и танцуваше с един шишко някакъв „меланж“ от рек-енд-рол и ча-ча-ча.

Трябваше да се измитаме, докато още бе време. Като се подканяхме и насърчавахме един друг, ние с Васил се измъкнахме навън. Надолу по стръмните стълби тичахме като бесни. За да изразходваме енергията, която бушуваше у нас, ние до късно скитахме

из града. Ходихме на две кина, без да чакаме края, стреляхме по стрелбищата, посетихме ловния парк, където при електрическо осветление имаше състезание на стрелба по летящи чинийки. Едва на разсъмване с отмалели крака се прибрахме в квартирите си.

Събудих се пак на разсъмване. Бях спал цял ден и цяла нощ. Нямах сили да се вдигна от леглото. Чувствувах се изтощен до крайност. Лапнах термометъра: не, нямах температура, макар ужасно да ме болеше глава.

Лежах до обед. Станах, изпих чаша силно кафе. Това малко ме ободри, но нямах желание да погледна дори и вестника. Още ми се спеше.

Не зная колко време съм седял на канапето без мисъл в главата, когато на вратата се позвъни. Беше Езат. Лицето му имаше восъчножълт цвят, под очите му — тъмни сенки.

Той се отпусна на канапето и като правеше опит да се усмихне, запита:

— Е? Как ти хареса?

Нямах желание да отговарям. Спеше ми се.

— Колко цигари изпуши тогава?

— Не помня. Защо?

Отговорът не ме интересуваше. Исках да спя.

— Цигарите бяха наркотични... Тютюн, смесен с хашиш.

Спомних си, че продажбата и пушенето на хашиш се наказват много строго. Вестниците често съобщаваха за осъдени хашишомани. Но нямах сили да реагирам. Той продължаваше да говори нещо и аз трябваше да употребявам големи усилия, за да го слушам.

— ... Не се ядосвай... нищо страшно...

Той продължаваше да говори. Очите ми се затваряха. После пак улових смисъла на думите му:

— ... Този високият, приятелят на оная курва, е майор...

Напрягах волята си да не заспя. Виждах, че Езат заговори трудно. И той заспиваше.

Ритнах го.

— Разказвай!

— Майорът работи в отдела за борба срещу хашиша. Виждаш... сигурна работа.

Дотътрах се до мивката. Плиснах чаша вода върху лицето му.

Той отвори очи и рече апатично:

— Какво има?...

— Разказвай!

— Това е всичко... Не се сърди, че не ти казах предварително. Но ти трябваше да видиш... — Той се закиска тихичко, почти без звук. — Какво? Нима не е интересно за нашите нрави, а?... Хайде сега да спим... До довечера ще бъдем „Окей“ ...

Той се отпусна на канапето и заспа. От брадата му се стичаше вода и мокреше шията му. Но знаех, че сега вече нищо не може да го събуди. Знаех го по себе си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.